

ment tranquil·la i concentrada en el fet que ha de córrer, i no pensar que pot ser agredit. Una altra raó, i això pense que ha estat molt descarat, és la comercialització de la flama olímpica, feta per tal que uns quants s'ompliguen les butxaques. Volen cobrar les entrades molt cares, els hotels... Serà una olimpíada on només podran anar els qui tindran diners.

P.—¿Creus que l'absència del bloc socialista influirà en la devaluació del nivell d'aquestes Olimpíades?

R.—Jo crec que sí, sobretot en atletisme, i més encara pel que fa al femení, que pegará un baixó, perquè pràcticament el 60% de les medalles anirien cap al bloc socialista. El mateix passarà amb la natació, la gimnàstica, i, en general, el 50% de les proves es devaluaran.

El viatger de la piragua

Joaquim Torres, un coneixedor dels rius i la natura

Navegant sobre la superfície brillant d'un riu, podem accedir a una visió especial del paisatge. «Sembla com una carretera de fa uns anys, quasi coberta per la vegetació en molts llocs», diu Joaquim Torres, un home enamorat del viatge en piragua, el paisatge, les gents i la natura. Fa quasi vint anys que el nostre personatge aconseguí una vella piragua i, d'aleshores ençà, l'ha fet servir per recórrer el Ter, l'Ebre, el Xúquer i el Duero. Té 37 anys i és traductor de l'anglès al català, però una part important de la seua vida consisteix a buscar paratges diferents i fer rutes per camins molt diversos.

L'any passat viatjà des d'Aranda de Duero a la frontera portuguesa amb vint-i-sis piragüistes, tots ells adventistes del seté dia, entre els quals hi havia uns quants saguntins. Sobre l'experiència d'aquell any

A. B.

ha escrit un llibre que l'editorial Jesús Huguet ha presentat aquests dies a València. A Portugal, cercant alguna cosa n'és el títol. Allà visità comunes de la reforma agrària i féu camí a la manera dels rodmons. «Vull reflectir aquelles històries que els vagabunds no solen escriure i que tenen, en canvi, tant d'interés, divertides i picaresques inclús.»

La primavera i l'estiu són les millors èpoques per a practicar aquesta mena d'activitat mig esportiva i mig turística. Una activitat que busca el contacte amb la gent dels pobles i les ciutats de les riberes dels rius. Uns rius que són símbol de vida, com ho és també la barca. Un símbol de vida amenaçat per la contaminació que les ciutats hi aboquen i per les centrals nuclears, les quals són per a Torres una autèntica bufetada al seu íntim afecte per la naturalesa. «Nosaltres tenim pocs rius —afirma— i no

és per casualitat que els dos més bonics i navegables, l'Ebre i el Xúquer, hagen vist instal·lades centrals nuclears a les seues riberes.»

Joaquim Torres assegura que el Xúquer, en el seu recorregut abans d'arribar a Conca, és una meravella. Ara té la piragua aparcada al pantà d'Alarcón, d'on vol fer un viatge pel transvassament al Segura i arribar fins a la comunitat de la Longuera, que segueix els principis pacifistes de Lanza del Basto.

En molts casos, Torres ha arribat a indrets i embassaments en el curs d'un riu i ha sabut que era el primer a aparèixer per allà des de feia molts anys. La realitat es fràgil. Les aigües es deterioren i s'embruten, la sequera contribueix a la contaminació i, en una gran mesura, Joaquim Torres té raó quan diu que activitats com la que ell practica «o es fan ara o ja no es podran fer».

Serà una olimpíada on només podran anar els qui tindran diners.

L'Olimpíada d'Hivern de Sarajevo va veure com la població d'allí va sufragar les despeses amb un dos per cent del seu sou, i als EUA serà al contrari; no hi haurà dèficit, més aviat al contrari, hi haurà una bona quantitat de milions que aniran a parar a certa gent, i no podrà anar-hi qualsevol persona. I això no és just. Aquesta serà una olimpíada de burgesos.